

ЧЕТВРЪТА ГЛАВА.

Ша прѣславскѣ-тѣ полянѣ помежду царскы-тѣ и владишкы-тѣ дворовы, стичаше ся народ-атѣ. Князове селскы съ кметовы и момци идѣхѣ за да научѣтъ, защо звѣнѣтъ на съборнѣ-тѣ церквѣ. Игуменство-то отъ близкы-тѣ монастыри, старци-тѣ отъ селища-та припускахѣ коник-тѣ къмъ събор-атѣ. По между глѣчкѣ-тѣ и дрънканѣ-то на саби-тѣ, пытъхѣ єдинѣ другыго защо: ся събира сборѣ, але никой нищо не знаеше, освѣнѣ комиса, и още єдного старца гусляра, кой-то ся провираше помежду хора-та, играше на гусли и пѣше жаловитѣ пѣсень.